

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. S. H.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-PZ-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-Z-2025 rozhodl žalovaný, že žalobce je zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Doba zajištění byla stanovena do 31. 10. 2025.
2. Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025 rozhodl žalovaný, že žalobce je nadále zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“).
3. Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2025, č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-PZ-2025, napadeným touto žalobou, (dále jen *napadené rozhodnutí*), rozhodl žalovaný, že žalobce je zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Doba zajištění byla prodloužena do 30. 12. 2025
4. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil prodloužení zajištění pouhým odkazem na běžnou dobu trvání azylového řízení. V rámci strohého odůvodnění prodloužení doby trvání zajištění v napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí pouze to, že se na důvodech zajištění podle jeho názoru v průběhu doby zajištění nic nezměnilo, že by jeho propuštěním byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu, „a to zejména následné vycestování jmenovaného z ČR“. Žalobce by chtěl podotknout, že smyslem rozhodování žalovaného není realizace vycestování z České republiky, nýbrž rozhodování, zda je žalobcova žádost o mezinárodní ochranu důvodná či ne. K vycestování pak může dojít až v důsledku negativního rozhodnutí žalovaného, a to až v rámci případného navazujícího řízení o správním vyhoštění. Uvedené tvrzení tedy nelze číst jinak, než že žalovaný předjímá, že jeho rozhodnutí ve věci samotné bude negativní. Žalovaný přitom hned na další stránce napadeného rozhodnutí (s.3) konstatuje, že „žádost výše jmenovaného nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná ani nepřípustná a byla posunuta do standardního plného posouzení jejího obsahu, což si společně se zajištěním širšího rozsahu informací o zemi původu žadatele společně s aktuální přípravou jeho seznámení s podklady a konečného rozhodnutí ve věci vyžádalo delší dobu.“ Žalobce tedy nevidí důvod, proč by měla být argumentace žalovaného postavena primárně na ohrožení realizace vycestování z ČR. Napadené rozhodnutí dále podle žalobce mnoho neříká o tom, jaké úkony již byly v samotném řízení provedeny a co je důvodem toho, že se rozhodnutí nepodařilo vydat v původní, stodesetidenní době zajištění. Kromě výše uvedeného vágního odůvodnění žalovaný neuvádí nic, co by mělo odůvodňovat další (velmi dlouhé, šedesátidenní) prodloužení zajištění. Žalobce je přesvědčen o tom, že informace o zemi původu má žalovaný k dispozici pro účely podobných řízení prakticky okamžitě.
5. Žalobce v žalobě dále uvedl, že se správními orgány po dobu řízení plně spolupracuje a je plně připraven spolupracovat i nadále. Je pravda, že původně mířil do Velké Británie, vzhledem k nízké právní erudici si však nebyl vědom toho, že by měl požádat o azyl v první bezpečné zemi. Účelem jeho příjezdu do Evropy byl vždy útěk před nebezpečím v zemi původu a následné získání mezinárodní ochrany sloužící k tomu, aby byl ochráněn před nebezpečím, které mu zde hrozilo. Pro žalobce není podstatné, který ze států mu tuto mezinárodní ochranu poskytne. Žalobce uvedl, že si nebyl vědom své povinnosti se bez prodlení přihlásit úřadům, nicméně nyní jsou mu zřejmé jeho povinnosti, nevyjímaje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

povinnost plné spolupráce se správními orgány. Toto také sděloval správnímu orgánu v rámci pohovoru, ale i v rámci podané žádosti o propuštění, o čemž se však správní orgán vůbec nezmiňuje. Domnívá se tedy, že důvod pro zajištění již odpadl, a proto je prodloužení doby trvání zajištění nezákonné. Žalobce v žádosti o propuštění ze zajištění požádal o propuštění s tím, že v jeho případě mohl žalobci uložit povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný správní orgán k využití tohoto opatření nepřistoupil vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, žádost o mezinárodní ochranu podal podle žalovaného účelově, obavy žalobce z nebezpečí ze strany arabsky mluvících cizinců v ZZC jsou nedůvodné a žalobce není ani osobou zranitelnou. Žalovaný se domnívá, že žalobce není nijak motivován v případě aplikace zvláštního opatření zůstat ve středisku, koncipovaném jako „otevřené.“ To podle žalobce není pravda. Samotnou motivací žalobce je hladký průběh azylového řízení, pokud možno ukončený pozitivním rozhodnutím a získáním azylu. Žalobce si je nyní vědom toho, že v případě nespolečné by byla jeho žádost o mezinárodní ochranu neúspěšná a že v případě vycestování by byl s nejvyšší pravděpodobností zpět na území České republiky předán v rámci Dublinského řízení. Je přesvědčen o důvodnosti své žádosti o mezinárodní ochranu a je připraven ji co nejlépe odůvodnit. Podmínky v zajištění mu toto však velmi ztěžují, zejména vzhledem k možnosti opatrování nových důkazů a možnosti kontaktu s osobami, které by mu v doložení podstatných okolností mohly pomoci. V zařízení je jen ztížená možnost kontaktu s okolním světem, přístup k internetu je možný jen velmi obtížně a na několik minut denně. Takové prostředí mu zároveň ztěžuje i přístup k nutné právní pomoci (kontakt s právníkem může být zprostředkován pouze jednou týdně). Při uplatnění zvláštního opatření by se jeho přístup k informacím, ale i k právní pomoci nepochybně výrazně zlepšil. Žalobce tímto netvrdí, že nelegálnost jeho vstupu a pobytu na území České republiky neměla být žalovaným při úvahách o uložení vhodného opatření zohledněna, trvá však na tom, že to nemělo být nejpodstatnější okolností, kterou se žalovaný řídil, a že žalovaný měl naopak řádně zjistit stav věci včetně skutečností svědčících ve prospěch žalobce a následně případ vyhodnotit v celém jeho rozsahu.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že na důvodech zajištění, uvedených v rozhodnutí o zajištění v ZZC č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-Z-2025 ze dne 17. 7. 2025, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2025, se nic nezměnilo, a z postupu žalobce je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zejména následným vycestováním z ČR. Žalovaný konstatuje, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem na území Německa. Žalobce uvedl, že v okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Velké Británie, zjevně opět nelegálně, kdy ani tam nemá pobytové oprávnění a je tedy zřejmé, že rozhodně neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a vycestoval. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi v rámci správního řízení dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů přitom nevyplývá naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z žalobcova jednání je zcela zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil.

7. Pokud jde o návrh žalobce, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zákon o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku, správní orgán konstatuje, že ani v tomto směru se v jeho situaci nezměnilo naprosto nic, co by vedlo ke změně jeho závěru. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, jak žalobce navrhuje, žalovaný konstatuje, že pobytová střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, k opuštění střediska na dobu kratší jednoho dne žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu, a ten není oprávněn mu v opuštění střediska jakkoli zamezit. S ohledem na předchozí jednání žalobce, kdy nelegálně vstoupil na území EU, navíc bez jakéhokoliv cestovního dokladu, a chtěl pokračovat opět nelegálně přes další země až do Velké Británie, čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR a EU, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.
8. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
10. Podle § 46a odst. 6 zákona o azylu: *„V řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Rozklad, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V rozhodnutí o zajištění a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ministerstvo poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění podle soudního řádu správního.“*
11. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu *ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění.*
12. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k trvání důvodů pro zajištění žalobce uvedl: „*Správní orgán konstatuje, že na důvodech zajištění jmenovaného, uvedených v rozhodnutí o jeho zajištění v ZZ č. j. OAM-786/BA-BA01-BA03-2-2025 ze dne 17. 7. 2025, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2025, se dle názoru správního orgánu nic nezměnilo a z postupu jmenovaného je dle správního orgánu nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti výše jmenovaného ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování jmenovaného z ČR. Jmenovaný na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu. Předtím rovněž nelegálně vstoupil i do dalších zemí schengenského prostoru, přes které přejížděl při své cestě do ČR. Se jmenovaným bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území EU z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území ČR bez platného povolení k pobytu. Jmenovaný nedisponuje cestovním dokladem, který dle něj vyhodil v Turecku, na území schengenského prostoru už tedy pravděpodobně vstoupil bez platného cestovního dokladu, a ani se nepokusil si zajistit doklad nový. Jmenovaný v ČR před jeho zajištěním nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v dalších zemích, přes které projížděl, přestože ani v tom mu objektivně nic nebránilo. Jmenovaný uvedl, že v okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem, chtěl pokračovat dále přes Německo a Francii do Velké Británie, zjevně opět nelegálně, kdy ani v Německu, Francii a Velké Británii nemá pobytové oprávnění, je tedy zřejmé, že před tímto rozhodně neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě jeho nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval například právě do Německa, Francie nebo Velké Británie. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou, jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti. Sám jmenovaný ostatně deklaroval, že v domovské zemi není ohrožen na životě.“*
14. Soud k tomuto odůvodnění uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce existovaly a nadále existují důvody pro jeho zajištění dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť od doby zajištění žalobce nedošlo k žádné změně skutkových okolností, které vedly k zajištění žalobce, a žalobce neuvádí ani v žalobě žádné nové skutečnosti, jež by odůvodňovaly možnou změnu rozhodnutí o zajištění.
15. Žalobce, stejně jako ve své předchozí žalobě řízení oproti rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění, namítal, že jeho záměrem není vyhybat se správnímu řízení, že byl sice původně na cestě do Velké Británie, dle něj bylo ale vždy jeho primárním zájmem podat žádost o mezinárodní ochranu. Nyní si je vědom všech povinností a je si vědom toho, že jeho vycestování z ČR by s největší pravděpodobností znamenalo předání zpět do Česka, kde je již zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvádí, že je připraven plně spolupracovat se správními orgány.
16. Dle názoru soudu žalovaný postupoval v souladu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (řízení o vyhoštění žalobce již podle obsahu správního spisu bylo zahájeno), a současně žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač se prokazatelně pohyboval po území EU delší dobu; žádost podal až po zadržení Policií ČR).

17. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jsou dostatečně rozvedeny důvody, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, a kdyby mu nebyl zamezen vstup do Německa a nebyl následně zajištěn policií, zřejmě by navázal i nelegálním pobytem na území Německa. V okamžiku zajištění policií na hranicích s Německem chtěl pokračovat dále do Velké Británie opět nelegálně, je tedy zřejmé, že před tímto neměl v úmyslu požádat v ČR o udělení mezinárodní ochrany, a nedá se ani očekávat, že by v případě nezajištění v ZZC byl k dispozici správnímu orgánu a nevycestoval například právě do Velké Británie. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Soud proto neshledal důvodnou námitku, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně všechny okolnosti případu žalobce a že by žalobce zajistil hlavně na základě jeho nelegálního vstupu a pobytu v ČR.
19. Rovněž soud neshledal důvodným tvrzení žalobce, že smyslem rozhodování žalovaného není realizace vycestování z České republiky, nýbrž pouze posouzení, zda je žalobcova žádost o mezinárodní ochranu důvodná či ne. Dle názoru soudu důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu se zjišťuje v jiném řízení než v řízení o (prodloužení) zajištění, a to v řízení o samotné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V dané věci je účelem řízení rovněž zajistit dostupnost žalobce pro případné řízení o vyhoštění v situaci, kdy by žádost o mezinárodní ochranu nebyla úspěšná.
20. Žalovaný se podle žalobce nezabýval jeho tvrzením v protokolu o pohovoru, podle něhož žalobce se správními orgány po dobu řízení plně spolupracuje a je plně připraven spolupracovat i nadále. Je pravda, že původně mířil do Velké Británie, vzhledem k nízké právní erudici si však nebyl vědom toho, že by měl požádat o azyl v první bezpečné zemi. Účelem jeho příjezdu do Evropy byl útěk před nebezpečím v zemi původu a následné získání mezinárodní ochrany a není podstatné, který ze států mu tuto mezinárodní ochranu poskytne, dříve si také nebyl vědom své povinnosti se bez prodlení přihlásit úřadům.
21. Soud k tomu uvádí, že dle jeho názoru žalovaný nepochybil, když i nadále považuje žádost žalobce o mezinárodní ochranu za účelovou. Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“.

22. Soud neuznal důvodným ani tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neuvádí, jaké úkony již byly v samotném řízení provedeny a co je důvodem toho, že se rozhodnutí nepodařilo vydat v původní stodesetidenní době zajištění.
23. Soud k tomuto především uvádí, že ze správního spisu jasně vyplývá, že s žalobcem bylo sepsáno tzv. Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a následně byl veden s žalobcem pohovor o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tudíž tyto provedené úkony dle názoru soudu jsou žalobce známé i bez jejich uvedení v napadeném rozhodnutí.
24. Dále v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl: *„žádost výše jmenovaného nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná ani nepřijatelná a byla posunuta do standardního plného posouzení jejího obsahu, což si společně se zajištěním širšího rozsahu informací o zemi původu žadatele společně s aktuální přípravou jeho seznámení s podklady a konečného rozhodnutí ve věci vyžádalo delší dobu. Správní orgán proto prodlužuje dobu zajištění dotyčného o 60 dní.“*
25. Dle názoru soudu z uvedené citace vyplývá, že na základě provedeného pohovoru se žalobcem správní orgán dospěl k závěru, že žádost žalobce nelze bez dalšího zamítnout jako zjevně bezdůvodnou, nýbrž je nezbytné ji důkladně prošetřit a rozhodnout věcně, zda se mezinárodní ochrana žalobci udělí či nikoli, a k tomu si žalovaný opatřuje širší informace o zemi původu žalobce, což odůvodnilo delší řízení o mezinárodní ochraně a v důsledku toho i prodloužení zajištění o cca 2 měsíce (70 dní). Soud odůvodnění prodloužení doby zajištění považuje za přezkoumatelné a dostačující.
26. K žalobní námitce, že podle žalobce byly splněny podmínky pro uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu spočívajícího ve zdržování se v azylovém zařízení, neboť si je nyní již vědom, že v případě opětovného zadržení by byl vrácen do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu, a proto podle něho neexistuje riziko opětovného nelegálního vycestování do Německa či Velké Británie, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Touto námitkou se soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 19. 9. 2025 čj. 17 A 50/2025-29 a v dané věci soud neshledal důvody pro změnu svého názoru: Pouhé tvrzení žalobce, že se bude zdržovat v azylovém středisku, nepostačuje a nenaplnuje podmínky pro uložení zvláštního opatření zdržovat se na určené adrese dle § 47 zákona o azylu, neboť neskytá přiměřenou jistotu, že žalobce tak učiní, bude spolupracovat se správními orgány, a to případně i pokud dojde k realizaci vyhoštění.

27. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdyby si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze tedy ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností. Se závěrem žalovaného, že nelze uplatnit zvláštní opatření v případě žalobce, se soud tedy plně ztotožňuje. Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce soud dospěl k závěru, že žalobce neskytá záruku plnění uložených povinností. V žalobou napadeném rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaný konstatoval, že nenastaly žádné nové skutečnosti, a proto důvody pro zajištění žalobce trvají. Takové odůvodnění soud považuje v dané věci za dostačující a přiměřené.
28. Zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění.
29. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
30. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. listopadu 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.